

Onsdag den 10. februar 2021

P9_TA(2021)0042

Gennemførelsen af artikel 43 i asylproceduredirektivet**Europa-Parlamentets beslutning af 10. februar 2021 om gennemførelsen af artikel 43 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (2020/2047(INI))**

(2021/C 465/05)

Europa-Parlamentet,

- der henviser til verdenserklæringen om menneskerettighederne, der blev vedtaget af FN's Generalforsamling i 1948, og den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder,
- der henviser til FN's konvention om barnets rettigheder,
- der henviser til den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK),
- der henviser til konventionen af 1951 om flygtninges retsstilling og protokollen hertil fra 1967, navnlig retten til non-refoulement,
- der henviser til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret), særlig artikel 1, 3, 4, 6, 7, 18, 19, 20 og 47,
- der henviser til den globale aftale om sikker, velordnet og regulær migration, som blev vedtaget af FN's Generalforsamling den 19. december 2018,
- der henviser til artikel 78 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse ⁽¹⁾ (direktivet om asylprocedurer),
- der henviser til Den Europæiske Unions Domstols og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols relevante retspraksis,
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (direktivet om modtagelsesforhold) ⁽²⁾,
- der henviser til den foreløbige aftale mellem Parlamentet og Rådet af 14. juni 2018 om det omarbejdede direktiv om modtagelsesforhold,
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) ⁽³⁾,
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (Dublin III) ⁽⁴⁾,
- der henviser til Kommissionens meddelelse af 16. april 2020 med titlen »Covid-19: Vejledning om gennemførelsen af de relevante EU-bestemmelser på området asyl- og tilbagesendelsesprocedurer og om genbosætningsprocedurerne« (C(2020)2516),

⁽¹⁾ EUT L 180 af 29.6.2013, s. 60.

⁽²⁾ EUT L 180 af 29.6.2013, s. 96.

⁽³⁾ EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 180 af 29.6.2013, s. 31.

Onsdag den 10. februar 2021

- der henviser til vurderingen af gennemførelsen på europæisk plan fra Europa-Parlamentets Forskningstjeneste (EPRS) fra november 2020 om asylprocedurerne ved grænsen ⁽⁵⁾,
 - der henviser til Det Europæiske Asylstøttekontors (EASO) undersøgelse fra september 2020 med titlen »Border Procedures for Asylum Applications in EU+ Countries« (Grænseprocedurer for asylansøgninger i EU+-lande) og dets publikation fra september 2019 med titlen »Guidance on asylum procedure: operational standards and indicators« (Vejledning i asylprocedure: operationelle standarder og indikatorer),
 - der henviser til 2020-rapporten om grundlæggende rettigheder fra Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA),
 - der henviser til FRA's udtalelse nr. 3/2019 af 4. marts 2019 med titlen »Update of the 2016 Opinion of the European Union Agency for Fundamental Rights on fundamental rights in the 'hotspots' set up in Greece and Italy« (Opdatering af udtalelsen fra 2016 fra Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder om grundlæggende rettigheder i de hotspots, der er oprettet i Grækenland og Italien),
 - der henviser til Europols rapport af 8. december 2020 med titlen »Migration: Fundamental Rights Challenges at Land Borders« (Migration: udfordringer med hensyn til grundlæggende rettigheder ved landegrænser),
 - der henviser til de anbefalede principper og retningslinjer om menneskerettigheder ved internationale grænser fra FN's Højkommissariat for Menneskerettigheder,
 - der henviser til udkastet fra 2016 til en interinstitutionel aftale om bedre lovgivning mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen,
 - der henviser til sin beslutning af 30. maj 2018 om fortolkning og gennemførelse af den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽⁶⁾,
 - der henviser til betænkning af 22. maj 2018 fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fælles procedure for international beskyttelse i EU og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU,
 - der henviser til forretningsordenens artikel 54 og til artikel 1, stk. 1, litra e), i og bilag 3 til Formandskonferencens afgørelse af 12. december 2002 om proceduren for tilladelse til at udarbejde initiativbetænkninger,
 - der henviser til betænkning fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (A9-0005/2021),
- A. der henviser til, at denne beslutning har til formål at give medlovgiverne evidensbaserede oplysninger om den nuværende anvendelse af grænseprocedurer gennem en vurdering af, hvordan medlemsstaterne gennemfører artikel 43 i direktivet om asylprocedurer og de dertil knyttede bestemmelser; der henviser til, at denne beslutning ikke har til hensigt at erstatte hverken Kommissionens forsinkede fuldstændige gennemførelsesrapport om direktivet om asylprocedurer eller de lovgivningsmæssige forhandlinger om det nye ændrede forslag til forordning om asylprocedurer;
- B. der henviser til, at opdeltede og sammenlignelige data vedrørende gennemførelsen af artikel 43 i direktivet om asylprocedurer ofte ikke indsamles eller ikke er offentligt tilgængelige; der henviser til, at de økonomiske omkostninger ved grænseprocedurerne ikke foreligger; der henviser til, at frihedsberøvelse kan medføre betydelige menneskelige omkostninger for enkeltpersoner, navnlig hvis grænsefaciliteterne er utilstrækkelige, eller hvis de proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger ikke anvendes eller ikke anvendes hensigtsmæssigt;
- C. der henviser til, at direktivet om asylprocedurer hverken indeholder en klar definition af grænseprocedurer eller præciserer deres formål; der henviser til, at medlemsstaterne i henhold til artikel 43, stk. 1, i direktivet om asylprocedurer kan vælge, om de vil anvende grænseprocedurer; der henviser til, at 14 medlemsstater har en grænseprocedure, og at blandt disse har tre af de medlemsstater, der er omfattet af EPRS' vurdering af gennemførelsen på europæisk plan, anvendt grænseprocedurer af grunde, der går ud over de i direktivet om asylprocedurer fastsatte; der henviser til, at medlemsstaterne kan indføre procedurer for antagelse af sager og/eller grundig behandling ved grænsen eller i et transitområde under klart afgrænsede omstændigheder; bemærker, at flertallet af medlemsstaterne også vurderer, hvorvidt Dublinproceduren kan anvendes ved grænsen eller i transitområder; der henviser til, at grænseprocedurer kun udgør en lille procentdel af de besluttende myndigheders samlede sagsmængde, dog ikke i Grækenland, hvor mere end 50 % af asylansøgningerne behandles i en hurtig procedure, der er etableret på grundlag af erklæringen fra EU og Tyrkiet;

⁽⁵⁾ W. van Ballegooij, K. Eisele: »Asylum procedures at the border, European Implementation Assessment«, Europa-Parlamentets Forskningstjeneste, 2020.

⁽⁶⁾ EUT C 76 af 9.3.2020, s. 86.

Onsdag den 10. februar 2021

- D. der henviser til, at artikel 43 i direktivet om asylprocedurer ikke udtrykkeligt præciserer, ved hvilke grænser medlemsstaterne kan anvende grænseprocedurer; der henviser til, at det i EPRS' vurdering af gennemførelsen på europæisk plan fastslås, at udtrykket »grænse« i ovennævnte artikel bør forstås som EU's ydre grænser; der henviser til, at to medlemsstater også anvender grænseprocedurer ved de indre grænser og tilbageholder ansøgere i politiets lokaler;
- E. der henviser til, at nogle medlemsstater frihedsberøver asylansøgere i forbindelse med grænseprocedurer uden retsgrundlag i national ret; der henviser til, at dette ud over utilstrækkelige garantier for ansøgere også kan føre til en nægtelse af parlamentsmedlemmers ret til at foretage besøg;
- F. der henviser til, at frihedsberøvelse ved grænseprocedurer er underlagt de samme regler som frihedsberøvelse af ansøgere andre steder på en medlemsstats område; der henviser til, at det i direktivet om modtagelsesforhold fastsættes, at ansøgere kun kan frihedsberøves som en sidste udvej, når alle ikkefrihedsberøvende alternativer til frihedsberøvelse er blevet tilstrækkeligt undersøgt, og at frihedsberøvelse skal være baseret på principperne om nødvendighed og proportionalitet; der henviser til, at når de administrative myndigheder træffer afgørelse om frihedsberøvelse, skal medlemsstaterne åbne mulighed for en hurtig retlig prøvelse af lovligheden af frihedsberøvelsen, der skal foretages af en retsinstans ex officio og/eller efter anmodning fra ansøgeren; der henviser til, at medlemsstaterne i henhold til den nuværende retlige ramme også skal gøre deres yderste for at løslade frihedsberøvede mindreårige og anbringe dem i passende indkvartering for mindreårige;
- G. der henviser til, at der på trods af den betydelige stigning i de påståede krænkelse af de grundlæggende rettigheder ved EU's ydre grænser ikke er nogen forpligtelse for medlemsstaterne til at etablere en uafhængig overvågningsmekanisme, der sikrer beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder ved de ydre grænser;
- H. der henviser til, at tredjelandstatsborgere og statsløse i grænseprocedurer bør gives klare oplysninger og ydes passende bistand, herunder juridisk bistand og tolkebistand, navnlig om muligheden for at indgive en ansøgning om international beskyttelse;
- I. der henviser til, at EPRS' vurdering af gennemførelsen på europæisk plan viste, at de proceduremæssige garantier, der er fastsat i direktivet om asylprocedurer, navnlig retten til information, juridisk bistand og tolkning, i praksis ikke anvendes eller kun anvendes restriktivt af de undersøgte medlemsstater;
- J. der henviser til, at EPRS' vurdering af gennemførelsen på europæisk plan afslører adskillige tilfælde af manglende overholdelse af direktivet om asylprocedurer; der henviser til, at Kommissionen kun har indledt traktatbrudssøgsmål mod to medlemsstater;

Generelle bemærkninger

1. bemærker, at Kommissionen har foretaget omfattende høringer af interesserede parter samt udvekslinger med Parlamentet og medlemsstaterne under forberedelsen af den nye migrations- og asylpagt; fremhæver imidlertid, at Kommissionen på trods af sin retlige rapporteringsforpligtelse og de krav, der følger af den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning, aldrig har forelagt en gennemførelsesrapport om direktivet om asylprocedurer, og at den i 2016 og 2020 fremlagde forslag til en forordning om asylprocedurer uden nogen konsekvensanalyse; forventer, at Kommissionen fremlægger den rapport, som har været forsinket siden 2017;
2. minder om, at det er vigtigt at anvende en evidensbaseret tilgang for at sikre en sammenhængende politik;
3. bemærker, at overvågning og statistiske data er afgørende for at sikre overholdelse af EU-retten opfordrer medlemsstaterne til at indsamle statistikker om: i) antallet af ansøgninger, der behandles i grænseprocedurer, og den pågældende kategori af ansøgere ii) hvilke typer grunde, der angives for anvendelse af grænseproceduren, og hyppigheden heraf iii) resultaterne af grænseprocedurerne, både i første instans og i appelsagen, og iv) antallet og kategorierne af personer, der ikke kanaliseres ind i grænseproceduren;

Anvendelsesområde

4. fremhæver, at grænseprocedurer i øjeblikket udgør undtagelser fra den retligt definerede regel om, at asylansøgere har ret til at indrejse på en medlemsstats område; bemærker, at mange ansøgninger om international beskyttelse fremsættes ved grænsen eller i en medlemsstats transitområde, inden det beslutes, om ansøgeren kan rejse ind i landet; bemærker, at medlemsstaterne i disse tilfælde kun kan anvende grænseprocedurer i de tilfælde, der er udtømmende opregnet i artikel 31, stk. 8, og artikel 33 i direktivet om asylprocedurer, og i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II i direktivet om asylprocedurer; bemærker, at gennemførelsen og anvendelsen af grænseprocedurer i henhold til direktivet om asylprocedurer er forskellig fra medlemsstat til medlemsstat, hvilket resulterer i manglende ensartethed på EU-plan; bemærker, at de fleste medlemsstater kun anvender grænseprocedurer i et begrænset antal sager, og at flere medlemsstater generelt undlader at anvende grænseprocedurer; fremhæver imidlertid, at tre ud af de syv medlemsstater, der blev undersøgt i EPRS' vurdering af gennemførelsen på europæisk plan, anvender grænseprocedurer af grunde, der går ud over de i artikel 43 i direktivet om asylprocedurer fastsatte, og opfordrer dem til at afholde sig fra dette; opfordrer endvidere medlemsstaterne til at afholde sig fra at anvende grænseprocedurer ved de indre grænser;

Onsdag den 10. februar 2021

5. bemærker i denne forbindelse, at alle, der ansøger om international beskyttelse, har interesse i, at deres ansøgning behandles så hurtigt og effektivt som muligt, for så vidt som alle ansøgninger vurderes individuelt, og de proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger og rettigheder, som ansøgerne tillægges i henhold til EU-retten, finder anvendelse og kan udøves effektivt;

Den retlige fiktionen om ikke-indrejse og frihedsberøvelse

6. minder om, at grænseprocedurer indebærer behandling af en asylansøgning ved grænsen eller i et transitområde, inden der træffes afgørelse om indrejse på en medlemsstats område; gentager, at nægtelse af indrejse i henhold til Schengengrænsekodeksen ikke må berøre anvendelsen af særlige bestemmelser om retten til asyl og international beskyttelse; bemærker, at medlemsstaterne derfor har pligt til at vurdere, om en asylansøger har behov for beskyttelse;

7. bemærker, at i henhold til artikel 9, stk. 1, i direktivet om asylprocedurer skal ansøgere have lov til at forblive på den medlemsstats område, herunder ved grænsen eller i transitområdet, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet;

8. påpeger, at den omstændighed, at en ansøger retligt set ikke er indrejst på medlemsstatens område, selv om vedkommende faktisk opholder sig på dette område, udgør en retlig fiktion; understreger, at denne retlige fiktion udelukkende påvirker retten til indrejse og ophold, men ikke betyder, at ansøgeren ikke hører under den pågældende medlemsstats jurisdiktion;

9. fremhæver, at ansøgere, der er genstand for grænseprocedurer, sandsynligvis vil blive frihedsberøvet under behandlingen af deres asylansøgning; påpeger endvidere, at alle de medlemsstater, der blev undersøgt i EPRS' vurdering af gennemførelsen på europæisk plan, frihedsberøver asylansøgere i forbindelse med grænseprocedurer;

10. gentager, at i medfør af direktivet om modtagelsesforhold må medlemsstaterne ikke frihedsberøve en person alene af den grund, at vedkommende er ansøger, og at ansøgere kun må frihedsberøves under meget klart afgrænsede ganske særlige omstændigheder; minder om sin fælles foreløbige aftale med Rådet om det omarbejdede direktiv om modtagelsesforhold, hvori det præciseres, at medlemsstaterne ikke må frihedsberøve en ansøger på grundlag af vedkommendes nationalitet; understreger, at det i direktivet om modtagelsesforhold fastsættes, at frihedsberøvelse skal forblive en sidste udvej, være så kort som mulig og kun må opretholdes, så længe som de i artikel 8, stk. 3 i direktivet om modtagelsesforhold grunde gør sig gældende, og at frihedsberøvede personer skal have mulighed for at appellere deres frihedsberøvelse; gentager, at retten til frihed som fastsat i artikel 6 i chartret og artikel 5 i EMRK også gælder ved EU's grænser; beklager, at der næsten ikke er blevet udviklet og anvendt alternativer til frihedsberøvelse i grænseprocedurer, og opfordrer medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der findes alternativer til frihedsberøvelse;

11. er bekymret over, at nogle medlemsstater frihedsberøver asylansøgere i forbindelse med grænseprocedurer uden et relevant retsgrundlag for frihedsberøvelse under grænseprocedurer i national ret, da dette kan resultere i utilstrækkelige garantier; understreger, at hvis medlemsstaterne vælger at anvende frihedsberøvelse, bør de give et retsgrundlag herfor i national ret;

12. minder om, at EU-Domstolen i de forenede sager C-924/19 PPU og C-925/19 PPU afviste argumentet om, at det ikke udgør frihedsberøvelse, hvis en ansøger kan forlade et transitområde i retning af et tredjeland;

13. er dybt bekymret over rapporter om alvorlige krænkelse af menneskerettighederne og elendige vilkår under frihedsberøvelsen i transitområder eller centre for frihedsberøvede i grænseområder; opfordrer medlemsstaterne til at sikre værdige modtagelsesforhold i grænsefaciliteter i overensstemmelse med standarderne i direktivet om modtagelsesforhold; minder i denne forbindelse om, at frihedsberøvede ansøgere bør behandles med fuld respekt for deres menneskelige værdighed;

14. minder om, at medlemsstaterne først og fremmest bør tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af forordningen om asylprocedurer i overensstemmelse med chartret og De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder; bemærker, at FN's Komité for Barnets Rettigheder har præciseret, at børn aldrig bør frihedsberøves i forbindelse med immigration; gentager sin holdning til forordning om asylprocedurer om, at mindreårige aldrig bør frihedsberøves som led i grænseprocedurer, og at grænseproceduren kun må anvendes på mindreårige, hvis der findes et alternativ til deres frihedsberøvelse; opfordrer de medlemsstater, der i øjeblikket anvender grænseproceduren på mindreårige, til at indføre alternativer til frihedsberøvelse i overensstemmelse med barnets tarv; opfordrer medlemsstaterne til kun at anvende grænseprocedurer, hvis der findes sådanne ikkefrihedsberøvende alternativer;

Onsdag den 10. februar 2021

Nægtelse af indrejse og tilsyn

15. fremhæver FRA's seneste konklusioner, navnlig at antallet af påståede tilfælde af overtrædelser af de grundlæggende rettigheder ved de ydre grænser er steget betydeligt i de seneste år; bemærker, at dette omfatter mange tilfælde af personer, der nægtes indrejse, uden at deres asylansøgninger registreres, herunder i forbindelse med grænseprocedurer; gentager, at medlemsstaterne er forpligtet til at forhindre ulovlig grænsepassage, og minder om, at denne forpligtelse ikke berører rettighederne for personer, der anmoder om international beskyttelse; er enig med FRA i, at hyppigheden og alvoren af disse påståede hændelser udgør et alvorligt problem med hensyn til grundlæggende rettigheder; gentager, at automatisk nægtelse af indrejse, refoulement og kollektive udvisninger er forbudt i henhold til EU-retten og folkeretten; fremhæver endvidere, at medlemsstaterne i henhold til artikel 8 i direktivet om asylprocedurer har pligt til at informere personer om muligheden for at ansøge om asyl, hvis der er tegn på beskyttelsesbehov, og at personer, der nægtes indrejse, skal sikres adgang til effektive retsmidler i overensstemmelse med EU-retten og EMRK; beklager alle tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke overholder deres forpligtelser i denne henseende, og opfordrer dem til fuldt ud at overholde disse forpligtelser; opfordrer Kommissionen til effektivt at sikre, at medlemsstaterne overholder disse forpligtelser, herunder ved at suspendere EU-betalinger i tilfælde af alvorlige mangler;

16. mener, at det er vigtigt at etablere uafhængige overvågningsmekanismer, og opfordrer medlemsstaterne til at give overvågningsorganer uhindret adgang til grænsefaciliteter for at sikre en effektiv beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og den systematiske indberetning af krænkelser i overensstemmelse med FRA's henstillinger i rapporten om udfordringer med hensyn til grundlæggende rettigheder ved landegrænser; mener, at uafhængig overvågning samtidig bør kontrollere kvaliteten af beslutningsprocessen og dens resultat samt betingelserne i forbindelse med frihedsberøvelse og overholdelsen af proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger; mener, at uafhængige og kompetente nationale menneskerettighedsinstitutioner og NGO'er, EU-agenturer som FRA samt internationale organisationer som UNHCR bør være en del af overvågningsorganerne;

Uledsagede mindreårige og sårbare ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier i grænseproceduren

17. bemærker, at det i artikel 24 i direktivet om asylprocedurer præciseres, at medlemsstaterne inden for en rimelig frist efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse skal vurdere, om ansøgeren har behov for særlige proceduremæssige garantier, og at de ikke må anvende grænseproceduren, hvis sådanne garantier ikke kan gives inden for rammerne heraf;

18. understreger, at selv om medlemsstaterne har indført mekanismer til at identificere ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier, er disse ofte ikke effektive med hensyn til at opdage sådanne behov og, når behovene identificeres, vurderes ofte kun synlige behov; bemærker, at en effektiv og hurtig identifikation af ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier fortsat er en udfordring; fremhæver, at sårbare personer har ret til at få deres behov for særlige proceduremæssige garantier vurderet og, hvis grænseprocedurerne anvendes på dem, at få tilstrækkelig bistand i henhold til EU-retten; opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at alle ansøgere, der har behov for særlige proceduremæssige garantier, identificeres effektivt og får fuld adgang til disse særlige garantier og bistand som fastsat i direktivet om modtagelsesforhold; understreger, at hvis der ikke kan ydes tilstrækkelig støtte inden for rammerne af grænseproceduren, eller hvis den besluttende myndighed mener, at ansøgeren har behov for specifikke proceduremæssige garantier, idet opmærksomheden især rettes mod ofre for tortur, voldtægt eller andre former for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter eller kønsbaseret vold, må den besluttende myndighed ikke anvende eller skal ophøre med at anvende disse procedurer på ansøgeren;

19. minder om, at artikel 25, stk. 6, litra b), i direktivet om asylprocedurer foreskriver et begrænset antal omstændigheder, der gør det muligt for medlemsstaterne at behandle uledsagede mindreåriges ansøgninger ved en grænseprocedure; fremhæver, at de medlemsstater, der er blevet undersøgt, ikke har indført tilstrækkelige aldersvurderingsmetoder; opfordrer medlemsstaterne til at sikre overholdelse af barnets tarv samt til at beskytte børn, herunder ofre for menneskehandel; fremhæver, at direktivet om asylprocedurer giver medlemsstaterne mulighed for at undtage uledsagede mindreårige fra grænseprocedurer og i overensstemmelse hermed behandle deres ansøgninger under den almindelige asylprocedure; opfordrer medlemsstaterne til at undtage uledsagede mindreårige fra grænseprocedurer;

Proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger

20. bemærker, at grænseprocedurerne er hurtige procedurer, og minder om, at ansøgere ved grænseprocedurer i henhold til artikel 43 i direktivet om asylprocedurer har samme rettigheder og garantier som ansøgere ved normale procedurer;

21. fremhæver, at der i alle de undersøgte medlemsstater blev rapporteret om betydelige problemer med hensyn til adgang til og kvaliteten af juridisk bistand; understreger, at juridisk bistand er afgørende for at sikre retfærdige asylprocedurer; anbefaler, at gratis juridisk bistand allerede bør garanteres i første instans, så snart asylansøgningen er registreret; opfordrer medlemsstaterne til desuden at sikre effektiv adgang til juridisk bistand i praksis og til at sikre, at der er tilstrækkelig mange kvalificerede juridiske rådgivere til rådighed;

Onsdag den 10. februar 2021

22. bemærker, at direktivet om asylprocedurer giver medlemsstaterne mulighed for at tillade, at NGO'er får adgang til grænseproceduren med henblik på at yde bistand til ansøgerne; beklager, at mange medlemsstater inden for rammerne af grænseprocedurer ikke regulerer en sådan adgang til grænsefaciliteter, grænseovergangssteder og transitområder for specialiserede ikkestatslige organisationer, som kan spille en central rolle i at sikre ansøgerens juridiske og proceduremæssige rettigheder og kan bidrage til kvaliteten af beslutningerne i første instans;

23. understreger, at grænseprocedurer er karakteriseret ved en kombination af korte procedurefrister og frihedsberøvelse; mener, at effektive proceduremæssige frister er nødvendige for at minimere den midlertidige berøvelse af retten til fri bevægelighed for personer, der frihedsberøves; minder om, at medlemsstaterne kan indføre kortere, men rimelige frister, uden at dette berører gennemførelsen af en korrekt og fuldstændig behandling af ansøgningen og ansøgerens effektive adgang til de grundlæggende garantier og principper, der er fastsat i direktivet om asylprocedurer; bemærker, at tidsfristen for en afgørelse i en grænseprocedure varierer mellem medlemsstaterne fra to dage til 28 dage og for indgivelse af en klage fra to dage til syv dage; påpeger, at korte tidsfrister kan være en udfordring for en grundig forberedelse af samtalen eller en klage og dermed for en retfærdig anvendelse af proceduren, især hvis de proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger, der er fastsat i direktivet om asylprocedurer, ikke anvendes effektivt;

24. gentager medlemsstaternes forpligtelser til at give ansøgerne adgang til bistand, repræsentation og proceduremæssig information i henhold til direktivet om asylprocedurer; understreger, at det er nødvendigt, at ansøgerne har rettidig adgang til passende og forståelige oplysninger om grænseprocedurer og deres rettigheder og forpligtelser; påpeger, at der bør ydes tolkning med fysisk tilstedeværelse og på alle stadier af grænseproceduren; minder om, at personlige samtaler er en del af medlemsstaternes pligt til at give ansøgerne en reel mulighed for at fremlægge begrundelserne for deres ansøgninger og udgør nøgleelementer i behandlingen, og at de skal gennemføres af behørigt uddannet personale; understreger, at ansøgerne bør have tilstrækkelig tid til at forberede samtalen; bemærker med bekymring, at de medlemsstater, der blev undersøgt i EPRS' vurdering af gennemførelsen på europæisk plan, ikke opfylder deres forpligtelser i henhold til direktivet om asylprocedurer med hensyn til proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med grænseprocedurer, og understreger, at ansørgernes vanskeligheder med at få adgang til proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger kan have alvorlige konsekvenser for deres rettigheder, der er garanteret i chartret; opfordrer medlemsstaterne til at indføre og anvende de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastsat i direktivet om asylprocedurer, til fulde;

25. erkender, at direktivet om asylprocedurer overlader det til medlemsstaternes skøn at afgøre, om klager automatisk har opsættende virkning; minder imidlertid om, at EU-Domstolen har anerkendt, at en klage over en afgørelse om tilbagesendelse, hvis fuldbyrdelse kan udsætte den pågældende tredjelandstatsborger for en alvorlig risiko for refolement, skal have opsættende virkning;

Grænseprocedurer og et stort antal ankomster

26. bemærker, at i henhold til artikel 43, stk. 3, i direktivet om asylprocedurer kan disse procedurer også anvendes, hvis der ankommer et stort antal tredjelandstatsborgere eller statsløse, som indgiver ansøgninger om international beskyttelse ved grænsen eller i et transitområde, og når og så længe disse tredjelandstatsborgere eller statsløse er normalt indkvarteret på steder i nærheden af grænsen eller i transitområdet;

27. minder om, at garantierne i kapitel II i direktivet om asylprocedurer også finder anvendelse i tilfælde af et stort antal ankomster; mener, at der er behov for tilstrækkeligt personale og tilstrækkelige ressourcer i denne henseende; bemærker med bekymring, at en korrekt anvendelse af grænseprocedurer i disse tilfælde kan være en udfordring, indebære en risiko for de grundlæggende rettigheder og give anledning til bekymring med hensyn til effektivitet;

28. er enig i de betænkeligheder, som FRA, FN's højkommisær for flygtninge og FN's særlige rapportør om migranternes menneskerettigheder har givet udtryk for med hensyn til respekten for de proceduremæssige garantier og grundlæggende rettigheder i de hurtige grænseprocedurer, der er blevet anvendt i de græske hotspots; beklager de alvorlige mangler med hensyn til grundlæggende rettigheder, der findes i de europæiske hotspots, og som FRA har identificeret;

29. bemærker, at EU's agenturer kan støtte medlemsstaterne, når der ankommer et stort antal asylansøgere ved en grænseovergang, for at sikre en hurtig og retfærdig procedure for alle ansøgere; bemærker navnlig, at EASO kan yde operationel bistand på forskellige trin af asylproceduren, og at Frontex kan hjælpe med screening, identifikation og optagelse af fingeraftryk; bemærker, at EASO hidtil kun har ydet bistand i Grækenland inden for rammerne af den såkaldte hurtige grænseprocedure for øer; påpeger endvidere, at der er sket forbedringer, men at der stadig er alvorlige mangler, f.eks. en gennemsnitlig behandlingstid på flere måneder i forbindelse med grænseprocedurer; håber, at det planlagte EU-asylagentur vil bidrage til at afhjælpe disse mangler;

Onsdag den 10. februar 2021

Anvendelse af grænseprocedurer

30. minder om, at det forsat er op til medlemsstaterne at beslutte, om de vil anvende grænseprocedurer; gentager, at medlemsstaterne, hvis de anvender grænseprocedurer, bør fastsætte betingelser, der sikrer en retfærdig og korrekt procedure samt hurtig klarhed om resultatet heraf for ansøgere om international beskyttelse; bemærker, at navnlig i mere komplekse sager kan effektiviteten af de proceduremæssige garantier såsom retten til juridisk bistand undergraves; understreger, at effektive procedurer og proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger skal gå hånd i hånd; fremhæver, at når der ikke kan træffes afgørelse senest inden for fire uger, skal ansøgningen behandles i henhold til de øvrige bestemmelser i direktivet om asylprocedurer; opfordrer medlemsstaterne til fuldt ud at overholde de proceduremæssige beskyttelsesforanstaltninger, der er fastsat i direktivet om asylprocedurer;

31. opfordrer medlemsstaterne til løbende at udveksle bedste praksis om den korrekte anvendelse af de nuværende grænseprocedurer og også dele disse med Kommissionen;

32. opfordrer medlemsstaterne til kritisk at vurdere, om deres nuværende operationelle kapacitet er tilstrækkelig til at sikre opfyldelsen af deres forpligtelser i forbindelse med grænseprocedurer; opfordrer medlemsstaterne til at styrke det operationelle samarbejde og den operationelle bistand, hvor det er nødvendigt;

33. opfordrer Kommissionen til effektivt at overvåge gennemførelsen af artikel 43 og de dertil knyttede bestemmelser i direktivet om asylprocedurer og træffe foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse, herunder ved at indlede traktatbrudssøgsmål, når det er relevant;

o

o o

34. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen.
